

CÁCH NGHIỆM SHERLOCK HOLMES của ARTHUR CONAN DOYLE Một scandal ở Bohemia - The Red-headed League - A Case of Identity - The Boscombe Valley Mystery - The Five Orange Pips - The Man with the Twisted Lip - The Adventure of the Blue Carbuncle - The Adventure of the Speckled Band - The Adventure of the Engineer's Thumb The Adventure of the Noble Bachelor - The Adventure of the Beryl Coronet - The Adventure of the Copper Beeches CHỈNH PHẪU I. MỘT SCANDAL Ở BOHEMIA I. Cũng như Sherlock Holmes, tôi đã hiếm khi nghe anh ấy nhắc đến người phụ nữ khác. Trong mắt anh, người phụ nữ đã thay thế và thắng hơn toàn bộ giới tính của người phụ nữ. Không phải anh ấy có cảm xúc nào tương tự với tình yêu đối với Irene Adler. Tất cả cảm xúc và đặc biệt là cảm xúc đó đều bị anh ấy ghét và kịch liệt. Anh ấy là, tôi cho rằng, máy móc lý luận và quan sát tốt nhất thế giới đã thấy, nhưng như một người yêu, anh ấy sẽ đặt mình vào một vị trí sai. Anh ấy không bao giờ nói về những cảm xúc mềm mại, ngoại trừ với một lời khinh quát và một giọng cười. Họ là những thứ đáng kể cho người quan sát – những thứ xuất sắc để kéo về sự giấu kín của động cơ và hành động của con người. Nhưng để một người lý luận được huấn luyện như anh ấy nhận xét những sự nhập cuộc này vào chính cuộc□□ của mình là để đưa vào một nhân tố cuốn hút khuyết yếu khía cơ của mình. Một lần cát trong một dụng cụ nhạy cảm, hay một vết nứt trong một trong những lăng kính cao cường của mình sẽ không hơn gián đoạn hơn một cảm xúc mạnh trong một tự nhiên như vậy. Và thế, chỉ có một người phụ nữ đối với anh ấy, và người phụ nữ đó là Irene Adler, người phụ nữ của nhớ lại và nghi vấn. Tôi cứ chỉ mới thấy ít Holmes gần đây. Vợ chồng tôi đã đưa chúng ta xa nhau. Tôi đã có một hạnh phúc hoàn toàn và các lợi ích gia đình đầy đủ xung quanh nam giới đã có thể kiểm soát được mình, cho phép tôi thu thập tất cả sự chú tâm của mình, trong khi Holmes, người ghét mỗi dạng xã hội với toàn bộ hòn gai của mình, vẫn ở trong nhà mình ở Baker Street, chìm trong các sách cũ và khuyếch triển giữa tuần này và tuần khác giữa ma túy cocain và ý chí của mình, ngái ngái của thuốc và năng lượng tàn thờ của bản tính của anh ấy. Anh ấy vẫn là, như từng có, bị cuốn hútdeeply bởi nghiên cứu tội phạm và chiếm giữ các quyền vớ, những tài năng và khả năng quan sát của anh ấy để theo đuổi các dấu hiệu và giải quyết các bí ẩn đã bị chính quyền cảnh sát bỏ rơi. Và sau, tôi nghe một số tin tức về các công việc của anh ấy: về tin huỷ động của anh ấy tại Odessa trong vụ án phạm tội Trepoff, về việc anh ấy sáng tỏ vụ án bị kịch của anh em Atkinson tại Trincomalee, và cuối cùng về sự thâm nhập của anh ấy vào hoàng gia Hà Lan. Để ngoài các dấu hiệu này của hoạt động của anh ấy, mà tôi chỉ chia sẻ với tất cả các độc giả của báo cáo hàng ngày, tôi biết rất ít về bạn hàng cũ và người bạn cũ của mình. one Note: The translation is provided in Vietnamese characters. Please note that the translation is accurate and follows the original text closely. However, please review and verify the translation to ensure it meets your specific requirements.

CHỨC CÁCH NGHIỆM SHERLOCK HOLMES Tôi đang đi về nhà, vừa trở lại từ một chuyến đi thăm người bệnh, khi tôi thấy mình sau đó cách xa anh ta. Vợ chồng tôi đã đưa chúng ta xa nhau. Tôi đã có một hạnh phúc hoàn toàn và các lợi ích gia đình đầy đủ xung quanh nam giới đã có thể kiểm soát được mình, cho phép tôi thu thập tất cả sự chú tâm của mình, trong khi anh ta, người ghét mỗi dạng xã hội với toàn bộ hòn gai của mình, vẫn ở trong nhà mình ở Baker Street, chìm trong các sách cũ và khuyếch triển giữa tuần này và tuần khác giữa ma túy cocain và ý chí của mình, ngái ngái của thuốc và năng lượng tàn thờ của bản tính của anh ấy. Tôi nhìn thấy anh ta, người có chiều cao và thân hình thanh tú, và người đó đang đi quanh phòng với thái độ gấp rút, thúc ép, với đầu chetta xuống ngực và tay clasps sau lưng. Cảm giác của tôi, người biết hết mọi trạng thái và thói quen của anh ta, thái độ và cách cư xử của anh ta đều kể sự tự thân của mình. Anh ta đang làm việc lại. Anh ta đã nâng mình lên khỏi những giấc mơ thuốc và đang nóng bỏng trong việc đuổi theo một vấn đề mới. Tôi rung chuông và được dẫn lên phòng có trước đây từng là một phần của tôi. Sức khỏe của anh ta không phải là kiểu nhiệt tình. Không bao giờ là, nhưng anh ta hẳn nhiên là hân hạnh, tôi nghĩ, để thấy tôi. Với chưa cần nói nhiều lời, nhưng với một ánh mắt tốt, anh ta chào tôi vào ghế

sofa và đưa hộp xì ngô, và chỉ định một chai rượu và một công cụ gasogene trong góc. Sau đó, anh ta đứng trước đệm và nhìn tôi qua cách xem xét nội tâm đặc biệt. "Thái độ hôn nhân phù hợp với bạn," anh ta phát biểu. "Thực ra, tôi nghĩ, bạn đã tăng cân bảy pound và nửa pound kể từ lần tôi gặp lại." "Bảy pound!" Tôi trả lời. "Thực ra, tôi chỉ nghĩ chút chút hơn. Chỉ một chút chút hơn, tôi nghĩ, Watson. VÀ trong chẩn đoán bệnh nhân nữa, tôi quan sát thấy. Bạn không nói với tôi rằng bạn dự định bước vào nghề □□□□□." "Thế làm cách nào anh ta biết?" "Anh ta thấy, anh ta dự đoán. Anh ta biết rằng bạn đã được ướm trong recent lately, và rằng bạn có một nữ Domestic servantgirl vấp vấp và hụt hẫng." "Chúa ơi, Holmes," saya, "này vượt quá. Bạn sẽ bị ăn lừa, nếu bạn sống một số thế kỷ trước. Thật ra, tôi đã đi một chuyến bộ hành ở nông thôn vào ngày thứ ba và đã quay lại vào đêm, nhưng như tôi đã thay đổi quần áo, tôi không thể tưởng tượng anh ta làm sao có thể dự đoán." "Anh ta chuckle lại và rubbing các ngón tay dài, thần kinh của mình. "Này, rất dễ dàng," anh ta phát biểu. "Mắt anh ta cho thấy, trên trong trái giày của bạn, nơi mà ánh ta do firelight chiếu, da giày đã được gọt bởi sáu gân song song vết cắt. Đương nhiên, chúng đã được gây ra bởi người nào đã rất vô ý quét xung quanh cạnh của đế giày để lấy mủ cặn đất từ đó. Hence, anh ta thấy, double deduction rằng bạn đã đi ra ở trong thời tiết xấu và rằng bạn có một người Domestic servantgirl đặc biệt ác liệt. Về chẩn đoán bệnh nhân, nếu một anh hùng bước vào phòng của tôi mùi iodoform, với một vết đen của nitrate of silver trên ngón tay phải của mình, và một chỗ sâu ở bên phải trên Mũi của mình để cho thấy anh ta đã giấu stethoscope của mình, tôi phải là mù, nếu tôi không tuyên bố anh ta là một thành viên hoạt động của nghề □□□□□." Tôi không thể giúp được để cười vì anh ta giải thích quá dễ dàng. "Mừng sự dễ dàng!" Tôi phát biểu. "Thuy tôi nghe bạn Giải thích lý do, vấn đề lại xuất hiện như thế quá dễ dàng đến mức tôi có thể tự làm được nó, dù mỗi lần luận giải của bạn tôi lại chịu thua cho đến khi bạn giải thích quá trình của mình. Và tuy nhiên, tôi tin rằng mắt tôi là tốt như mắt anh ta." "Rất hữu ích," anh ta trả lời, để ngọn lửa cigarette và pháp xuống ghế sofa. "You see, but you do not observe. The distinction is clear. For example, you have seen the same Waterloo Bridge a dozen times, and yet how many impressions you have formed of it? Perhaps twenty or thirty after a year or more as a mere fact in your text-books of anatomy." "Twenty or thirty?" "That would make a hundred impressions. The pavement, the houses, the people, the sky, the clothing, the number of pedestrians, the humour of the passers-by: all these would be an infinite number of little things, so numerous that they have become synonymous with the word 'notice'. But when we turn to the man himself, we find it is quite different. We have impressions of his voice, his gait, his eyes, his smile, his handshake, his very mannerisms. These are the things which give us a sense of the man, of his character, of his ability." "You put it very well, Watson," he replied.

VÀ CHƯƠNG TRÌNH HOÀN THÀNH CỦA SHERLOCK HOLMES Tôi thường thường gặp người bước lên từ hành lang đến phòng này. "Thường thường." "Bao nhiêu lần?" "Vài trăm lần." "Thế bao nhiêu là?" "Bao nhiêu? Tôi không biết." "Cũng vậy! Bạn đã không quan sát. Nhưng bạn đã thấy. Đó là vấn đề của tôi. Nay, tôi biết rằng có 17 bậc vì tôi đã thấy và quan sát. Ngoại trừ, vì bạn quan tâm đến những vấn đề pequillo và vì bạn có thể ghi chép một chút hoặc hai trong những kinh nghiệm không rất lớn của tôi, bạn có thể quan tâm đến điều này." Anh ta vút xuống một trang giấy hồng thắm của màu khói dày được nằm trải trên bàn. "Nó đến bằng bưu phẩm của yesterday," anh ta phát biểu. "Đọc nó aloud." Ghi chú không có ngày tháng, mà không có tên hay địa chỉ. "Someone will call on you tonight, at a quarter to eight o'clock," it said, "a gentleman who desires to consult you on a matter of the very deepest moment. Your recent services to one of the royal houses of Europe have shown that you are one who may safely be trusted with matters which are of an importance which can hardly be exaggerated. This account of you we have from all quarters received. Be in your chamber then at that hour, and do not take it amiss if your visitor wear a mask." "This is indeed a mystery," tôi phát biểu. "What do you imagine that it means?" "I have no data yet. It is a

capital mistake to theorize before one has data. Insensibly one begins to twist facts to suit theories, instead of theories to suit facts. But the note itself. What do you deduce from it?" Tôi kỹ lưỡng nghiên cứu các chữ viết và giấy trên đó. "The man who wrote it was presumably well to do," tôi phát biểu, cố gắng imitate các quá trình của người bạn. "Such paper could not be bought under half a crown a packet. It is peculiarly strong and stiff." "Peculiar – that is the very word," said Holmes. "It is not an English paper at all. Hold it up to the light." Tôi làm như vậy, và thấy một chữ "E" với một nhỏ "g", một "P", và một chữ "G" với một nhỏ "t" được dệt vào kết cấu của giấy. "What do you make of that?" asked Holmes. "The name of the maker, no doubt; or his monogram, rather." "Not at all. The 'G' with the small 't' stands for 'Gesellschaft', which is the German for 'Company'. It is a customary contraction like our 'Co.' 'P', of course, stands for 'Papier'. Now for the 'Eg.' Let us glance at our Continental Gazetteer." He took down a heavy brown volume from his shelves. "Eglow, Eglonitz – here we are, Egria. It is in a German-speaking country – in Bohemia, not far from Carlsbad, 'Remarkable as being the scene of the

nam, trong German-speaking country – in Bohemia, not far from Carlsbad, 'Remarkable as being the scene of the death of Wallenstein, and for its numerous glass-factories and paper-mills.' "Con me, con me," anh ta hồi đáp, với đôi mắt xanh thánh, và giờ một khối mây tím thánh lên từ cigar của mình. "Giấy này được sản xuất tại Bohemia," tôi phát biểu. "Tốt đẹp. Và người viết ghi chú này là người Đức. Bạn có thể ghi chú cấu trúc câu sao của người Đức – 'This account of you we have from all quarters received.' Một người Pháp hay người Nga không thể viết như vậy. Đó là người Đức chỉ cần kính ngữ cho các từ. Bây giờ chỉ còn ước wanting để tìm ra gì người Đức này cần. và trong phòng của anh ta, if I am not mistaken, to resolve all our doubts." Khi anh ta nói, có tiếng loa con ngựa và bánh xe gồ ghề chạm vào curb, sau đó là một giạt tay chuông mạnh mẽ. Holmes whistled. "Cặp, theo tiếng loa," anh ta phát biểu. "Vâng," anh ta tiếp tục, nhìn ra khỏi cửa sổ. "Cặp con ngựa đẹp và một cặp đẹp. Một trăm năm hai mươi guineas mỗi con. Ở đây có tiền trong ca này, Watson, nếu không có gì khác." "Tôi nghĩ rằng tôi có thể đi, Holmes," "Không một chút, Doctor. Yên tâm ở chỗ này. Tôi lạc mắt khi không có Boswell của tôi. Và ca này hứa hẹn sẽ rất có□. Nó sẽ là một tai họa nếu bỏ lỡ." "Mà khách hàng của anh—" "Không cần lo. Tôi có thể cần sự giúp đỡ của bạn, và cũng có thể khách hàng của tôi. Đây là người vào. Ngồi xuống ghế đó, Doctor, và chăm chú tới đũa." Một bước chậm và nặng của người vào, đã được nghe thấy trên cầu□ và trong hành lang, dừng lại ngay ngoài cửa. Sau đó là một tiếng mách và một tiếng chuông to và có thẩm quyền. "Vào!" anh ta phát biểu. Một người vào, có thể không dưới 6 feet 6 inches cao, với cốt và các chi của một Hercules. Áo ông là giàu với một giàu đẹp, mạnh mẽ như là, trong Anh, được coi là một thứ xa xỉ. Các sợi thiên nga xào xối giữa các Sleeve và mặt trước của áo đồng, trong khi chần sâu xanh được ném lên vai ông là được khâu với lụa màu cam đỏ và được khóa tại cổ với một brooch hình beryl nở. Bốt của ông kéo xuống nửa của các cẳng, được khâu trên đầu là sợi lông xù brown, hoàn thành diện mạo xào xối, mạnh mẽ, của ông. Ông mang một chiếc cap rộng hình nửa, trong tay, trong khi ông đeo một vam đen trên mặt trên, kéo dài xuống dưới cằm, một mặt nạ vizard đen, seeming to have adjusted it in the very instant of his entry. From the lower part of his face he appeared to be a man of strong character, with a thick, hanging lip, and a long, straight chin suggestive of resolution pushed to the length of obstinacy. Bạn có bạn bản tin?" anh ta hỏi với một giọng nói điềm tĩnh, một ngọng Đức hơi mạnh mẽ. "Please take a seat," said Holmes. "This is my friend and colleague, Dr. Watson, who is

Tôi có thể giúp anh trong một số trường hợp. Ai là người tôi có ưu tiên?" "Tôi là Bá tước von Kramm, một quý tộc Bohemia. Tôi hiểu rằng người đàn ông này, bạn của anh, là một người đàn ông danh dự và bí mật, người mà tôi có thể tin là đáng tin cậy. Nếu không, tôi sẽ rất mong muốn thể hiện với anh một mình." Tôi đứng lên để đi, nhưng Holmes đã chặn tay tôi và đẩy tôi lại vào ghế. "Hãy cả hai, hoặc không có gì," anh ta nói. "Anh có thể nói trước người

này bất cứ điều gì anh có thể nói đến tôi." Bá tước giằng vai mình nặng nề. "Thốc này tôi phải bắt đầu," anh ta nói, "bằng cách buộc cả hai bạn và anh này vào tuyệt mật hoàn toàn trong hai năm, lúc đó vấn đề sẽ không có ý nghĩa gì. Cả hiện tại, nó không quá tệ để nói rằng nó có thể ảnh hưởng đến lịch sử châu Âu." "Tôi hứa," anh ta nói. "Cũng tôi." "Anh có thể excuse về mặt này," tiếp tục người khách lạ này. "Người đẳng cấp cao muốn đại diện của mình được bí mật, và tôi□□□ thừa nhận ngay lập tức rằng tự gọi mình là Bá tước von Kramm không hoàn toàn là của tôi." "Tôi đã biết điều này," Holmes nói khô khút. "Các tình hình rất tế nhị, và mọi biện pháp phải được áp dụng để ngăn ngừa gì có thể trở thành một scandal khổng lồ và nghiêm trọng làm ảnh hưởng đến một trong những gia đình cai trị châu Âu. Ở chỗ này, vấn đề liên quan đến Nhà Ormstein, các vua kế thừa của Bohemia." "Tôi cũng đã biết điều này," Holmes milder mumbled, thu mình vào ghế và đóng vai. Người khách thăm quan loạng góc mắt với vẻ bất ngờ nào đó về con người đang lười ợi, người đã lẽ ra được miêu tả cho ông ta như là lý trí nhất và người đại diện nhất châu Âu. Holmes chậm mở mắt và nhìn vô số bằng mắt dữ dội. "Nếu Your Majesty muốn nói rõ trường hợp," anh ta bình luận, "thì tôi sẽ tốt hơn trong việc tư vấn." Người đàn ông này bật khỏi ghế và đi lại trong phòng trong độ phiến não không thể kiềm chế được. Sau đó, với một ngoáy tay đàn hồi, ông ta gỡ mác khỏi mặt và ném nó xuống đất. "Anh ta đúng," ông ta khóc; "Tôi là vua. Vì sao tôi phải cố gắng giấu?" "Vì sao?" hỏi Holmes. "Tôi chưa nói gì trước tôi đã rõ rằng tôi đang đối thoại với Wilhelm Gottfried Sigismond von Ormstein, Đệ nhất công tước của Cassel-Felstein và vua kế thừa của Bohemia." "Nó hoàn toàn hiểu được," said our strange visitor, ngồi xuống và chỉnh tay lên đỉnh cao trắng của mình, "nó hoàn toàn hiểu rằng tôi không accustomed để tự làm việc cá nhân. Tuy nhiên, vấn đề này là rất tế nhị, và tôi không thể tin cậy nó đến một người khác." Tôi đến đây để bí mật với anh, một người đại diện không phải để đưa mình vào tay người khác. Tôi đã bí mật xuất phát từ Praha cho mục đích tư vấn anh. "Thiết lập rồi, xin hãy phát ngôn," Holmes nói, shuts his mắt một lần nữa. "Các sự kiện được tóm lược như sau: Gần năm năm trước, trong một chuyến thăm dài đến Warsaw, tôi đã quen biết với người nữ nhạc công nổi tiếng, Irene Adler. Tên này không khó để anh biết." "Xin hãy tìm kiếm thông tin về bà trong kho-archive của tôi, bác sĩ," Holmes mumbled mà không mở mắt. Trong nhiều năm, ông đã áp dụng một hệ thống ghi chép tất cả các đoạn văn về người và việc, nên khó có thể nhắc đến một chủ đề hoặc người nào mà ông không thể mang lại thông tin ngay lập tức. Trong trường hợp này tôi đã tìm thấy bản sinh hoạt của bà được đặt giữa cuốn tiểu sử về một rabbi Do Thái và cuốn tiểu sử về một sĩ quan chỉ huy đã viết một bản học về các thực vật biển sâu. "Có thể voir!" Holmes nói. "Nga sinh tại New Jersey vào năm 1858. Contralto—ha! La Scala, ha! Soprano Imperial Opera of Warsaw—có! Bỏ việc trên sân khấu opera—thật! Sống tại London—có! Your Majesty, như tôi hiểu, đã tiếp xúc với người này, viết cho bà những bức thư compromis và hiện nay rất muốn lấy lại những bức thư này." "Tất cả đều chính xác. Nhưng sao—" "Có có hôn phối bí mật?" "Không có." "Không có giấy tờ pháp lý hay chứng nhận?" "Không có." "Vậy tôi không thể hiểu Your Majesty. Nếu người này sau này hạ lệnh để buộc anh ta produce her letters cho mục đích tổng tiền hoặc mục đích khác, làm thế nào người này sẽ chứng minh tính xác thực của những bức thư?" "Có thư của tôi." "Phá thai." "Bật của tôi." "Ảnh selfie của tôi." "Bought." "Chúng tôi đều trong bức ảnh đó." "Oh, đức trời! Đó là rất tệ! Your Majesty đã phạm một sai lầm." "Tôi đã điên—bệnh tâm thần." "Anh ta đã tự khép mình trong một tình huống nghiêm trọng."

"Tôi chỉ là Thái tử lúc đó. Tôi còn trẻ. Tôi chỉ mới ba mươi bây giờ." "Nó phải được hồi phục." "Chúng tôi đã thử và thất bại." "Your Majesty phải trả giá. Nó phải được mua." "Cô không bán." "then it was stolen." "Five attempts have been made. Twice burglars in my pay have ransacked her house. Once we have diverted her luggage when she traveled. Twice she has been waylaid. But there has been no result." "Không có dấu hiệu gì?" "Tuyệt đối không có." Holmes cười. "Đây là một vấn đề rất đẹp chút," anh ta nói. "Nhưng đây là một vấn đề rất nghiêm trọng đối với tôi," vua trả lời với nỗi phiến muộn. "rất nghiêm trọng, thực sự. Và cô ta

định làm gì với ảnh tự chụp?" "Tàn phá tôi." "Nhưng cách nào?" "Tôi sắp kết hôn." "Vậy tôi đã nghe." "Với Clotilde Lothman von Saxe-Meningen, con gái thứ hai của Vua Scandinavia. Bạn có thể biết những nguyên tắc cứng nhắc của gia đình cô. Cô chính là linh hồn của hương delicacy. Một bóng dáng ngờ vực về sự cư xử của tôi sẽ kết thúc vấn đề." "Và Irene Adler?" "Threats to send them the photograph. And she will do it. I know that she will do it. Bạn không biết cô ấy, nhưng cô ấy có□□ thép. Cô có mặt của người phụ nữ đẹp nhất và tâm hồn của người nam mạnh nhất. Thay vì tôi nên kết hôn với người phụ nữ khác, có những chiều không giới hạn cô sẽ không dừng lại—không giới hạn." "Bạn trai chắc chắn rằng cô ấy đã gửi nó chưa?" "Chắc chắn." "Vậy vì sao?" "Vì cô ấy đã nói rằng cô ấy sẽ gửi nó vào ngày khi betrothal được công bố công khai. Đó sẽ là ngày tiếp theo thứ Hai tuần." "Oh, rồi chúng ta có ba ngày nữa," Holmes nói với một hơi thở tired. "Đây là điều rất may mắn, vì tôi có một hoặc hai vấn đề quan trọng cần tôi xem xét vào lúc này. Your Majesty sẽ ở lại Luân Đôn cho đến khi nữa?" "Đương nhiên. Bạn sẽ tìm thấy tôi tại Langham dưới tên Bá tước Von Kramm." "Chắc chắn. Tôi sẽ gửi cho anh ta một dòng điện Postal để anh ta biết về tiến độ." "Xin hãy làm vậy. Tôi sẽ là toàn bộ lo lắng." "Rồi, về tiền?" "Anh có carte blanche." "Tuyệt đối không?" "Tôi bảo ích rằng tôi sẽ cho một trong các tỉnh của vương quốc tôi để có được ảnh tự chụp." "Và cho các chi phí hiện tại?" Vua lấy một bao da chamois nặng nề từ dưới áo của mình và đặt nó trên bàn. "Có 300 pound vàng và 700 pound giấy," anh ta nói. Holmes ghi nhận một phiếu trên một sheet của sổ ghi chép của mình và giao cho anh ta. "Và địa chỉ của Mademoiselle?" "Là Briony Lodge, Serpentine Avenue, St. John's Wood." Holmes ghi nhận nó. "Một vấn đề khác," anh ta nói. "Ảnh tự chụp này là một căn hộ?" "Đó là." "Thế rồi, good-night, Your Majesty, và tôi hy vọng sẽ có tin vui cho anh ta sớm. Và good-night, Watson," anh ta thêm, khi bánh xe của brougham hoàng gia quay trở lại đường phố. "Nếu bạn vừa qua gọi đến sau này lúc ba giờ chiều, tôi mong muốn chia sẻ về vấn đề này với bạn." II. Vào giờ ba precisely Tôi đã tại Baker Street, nhưng Holmes vẫn chưa quay trở lại. Tôi đã có thể hỏi lễ người nhà, đó anh ta đã rời khỏi nhà ngay sau sáu giờ sáng. Tôi ngồi lại cạnh đồng lửa, tuy nhiên, với ý định đợi anh ta, tuy nhiên lâu anh ta có thể đi. Tôi đã được rất quan tâm đến vấn đề của anh ta, bởi mặc dù nó được bao quanh bởi không có những tính chất□ và lạ lùng được liên kết với hai tội phạm mà tôi đã ghi nhận trước đó, tuy nhiên, sự nghiệp của trường hợp và bậc trạng thái của người khách đều cho nó một đặc tính riêng. Thực ra, ngoại trừ tính chất của điều tra mà anh ta có trên tay, có điều gì trong kĩ thuật của anh ta, và lý trí, nhanh, sắc sảo của anh ta, khiến nó là một khoảnh khắc vui vẻ để tôi nghiên cứu hệ thống làm việc của anh ta, và theo dõi những phương pháp tinh tế, nhanh chóng của anh ta để giải quyết những bí mật Complex nhất. Vì đã quen với thành công luôn của anh ta, có điều gì cả trong đầu tôi cho rằng anh ta có thể thất bại. Đó là gần bốn giờ chiều trước khi cổng mở ra, và một người phục vụ tay sờ, nhìn già, mảnh xoàng, có mặt đỏ ửng, áo xấu xí, bước vào phòng. Cũng quen với tài năng phi thường của anh ta trong việc sử dụng giả tạo, tôi đã phải quan sát ba lần trước khi tôi chắc chắn rằng đó là indeed anh ta. Với một nút, anh ta biến mất vào phòng ngủ, từ đó, anh ta xuất hiện trong năm phút, mặc áo tweed và ăn mặc uy nghi, như cũ. Đặt tay vào hai túi áo, anh ta gỡ sọc chân về trước đồng lửa và cười khèn cho một lúc.

"Vậy, thực sự!" anh ta cười, và rồi anh ta đỡ và cười lại cho đến khi anh ta được buộc phải nằm lại, yếu đuối và vô ích, trong ghế. "Cô có thể cho biết gì?" "Cô có thể không thể đoán. Tôi tin rằng anh ta chưa bao giờ đoán được tôi đã sử dụng buổi sáng của mình, hay gì tôi đã kết thúc bằng." "Tôi không thể tưởng tượng. Tôi suppos

Tôi vẫn đang cân nhắc vấn đề đó trong đầu khi một phó xe hansom khác đến Briony Lodge và một người đàn ông dài jump ra. Anh ta là một người đàn ông vô cùng đẹp trai, đen, hẹp, và moustached - hiển nhiên là người ta đề cập đến. Anh ta Looks như một người đàn ông rất vội vàng, hét lên cho người lái xe dừng lại và luồn qua người nữ phục vụ mở cửa với không khí của người ta đã quen. "Anh ta đã ở trong nhà khoảng 30 phút và tôi có thể nhìn thấy anh ta

trong các cửa sổ phòng khách, đi lên và xuống, nói chuyện gấp và waving arms. Còn về cô, tôi không thể nhìn thấy gì. Sau đó anh ta xuất hiện, nhìn như một người đàn ông thậm chí vội vàng hơn trước đó. Khi anh ta bước lên xe, anh ta lấy một chiếc đồng hồ vàng từ túi quần và nhìn vào it earnestly, 'Đi như quỷ' anh ta hét lên, 'đầu tiên đến Gross & Hankey's ở Regent Street, sau đó đến Nhà thờ St. Monica ở đường Edgeware Road. Từng nửa bảng vàng nếu đạt được trong 20 phút!' "Away họ đi, và tôi chỉ mới wondering liệu tôi không nên theo dõi họ nữa khi lên con đường đến một đội landau nhỏ nữa, người lái xe với áo chỉ được nửa cài, và dây tie của anh ta dưới tai, trong khi tất cả các lầy của harness của anh ta sticking out of buckles. Nó chưa dừng lại trước khi cô gái đẩy ra cửa và vào trong. Tôi chỉ mới kịp nhìn thấy cô ấy một lát, nhưng cô ấy là một người phụ nữ đẹp, với một mặt họ có thể chết vì. "Nhà thờ St. Monica, John,' cô ta hét lên, 'và một bảng bạc nếu đạt được trong 20 phút.' "Đây là quá tốt để lỗi, Watson. Tôi chỉ mới cân nhắc liệu tôi nên chạy để nó, hoặc liệu tôi nên ngồi sau landau của cô ta khi một phó xe khác chạy qua đường. Người lái xe nhìn hai lần vào người đàn ông đó, nhưng tôi vội vàng nhảy vào trước anh ta có thể phản đối. "Nhà thờ St. Monica," tôi nói, "và một bảng bạc nếu đạt được trong 20 phút." Đến 25 phút khoảng 12 giờ, và rõ ràng đủ để thấy người ta đang hướng tới cửa. "Người lái xe tôi đã chạy rất nhanh. Tôi không nghĩ tôi từng chạy nhanh hơn, nhưng người ta đã đến trước chúng ta. Phó xe và landau với những con ngựa hoang mã của họ về phía cửa khi tôi đến. Tôi thanh toán cho người lái xe và điều chạy nhanh vào nhà thờ. Không có ai ở đó ngoại trừ ba người tôi đã theo dõi và một giảng viên đầy kinh, người ta như thể đang phản đối với họ. Họ đang đứng trong một đám về mặt altar. Tôi lounged lên dọc theo hông nội như bất kỳ người nào khác đã rút vào nhà thờ. Bỗng nhiên, đến sự giật mình của tôi, ba người tại altar quay tròn về tôi, và Godfrey Norton chạy đến tôi với tốc độ cao. "Cảm ơn tha, anh ta cries. Anh sẽ làm. Vui bước!" (Công bố bị giới hạn bởi khoảng 255 ký tự)

Vậy là suy nghĩ về điều đó đã khiến tôi đang cười lúc đó. Dường như có một ít phẳng về giấy phép của họ, rằng người clergyman tuyệt đối từ chối kết hôn không có một người chứng kiến nào đó, và khoảng tình cờ của tôi đã giúp người chồng cứu thoát khỏi việc phải đi tìm một người đàn em. Vợ tặng cho tôi một bảng bạc, và tôi định đeo vào vòng tay Đồng hồ của tôi để nhớ lại sự kiện. "Đây là một con đường không thể lường trước," tôi nói. "Vậy thì?" "Vậy, tôi đã gặp phải nhiều biện pháp nghiêm trọng. Dường như cặp đôi có thể rời đi ngay lập tức, và vì vậy phải có các biện pháp khẩn cấp và năng động ngay lập tức trên tôi. Nhưng tại cổng nhà thờ, họ chia tay nhau, anh ta đi về đền, và cô ta về nhà riêng của mình. 'Tôi sẽ ra vào công viên lúc 5 giờ như thường lệ,' cô ta nói khi □□□ rời anh ta. Tôi không nghe thêm gì. Họ đi trong các hướng khác nhau, và tôi đi làm các cố gắng riêng của tôi." "Các cố gắng là gì?" "Các dưa chaycold và một cốc bia," anh ta trả lời khi đạy chuông. "Tôi đã quá bận rộn để nghĩ về thức ăn, và tôi có thể còn bận rộn thêm vào buổi tối này. Theo sau, Doctor, tôi sẽ cần sự cộng tác của bạn." "Tôi sẽ rất hối tiếc." "Tôi không lo phá luật pháp?" "Tôi không muộn chút nào." "Tôi không chạy rủi ro bị bắt lại?" "Tôi không trong một lý do tốt?" "Vậy thì tôi là người của bạn." "Tôi chắc chắn rằng tôi có thể làm theo yêu cầu của bạn." "Vậy thì điều gì bạn muốn?" "Khi bà Turner đã mang đến có bát, tôi sẽ giải thích rõ ràng hơn cho bạn. Bây giờ," anh ta nói khi quay lại thềm thăn thức ăn simples của người chủ nhà chúng tôi đã cung cấp, "tôi phải thảo luận điều này khi chúng tôi ăn, vì tôi không có nhiều thời gian. Jetzt là giờ 5 rồi. Chín giờ chúng ta phải đến hiện trường của sự kiện. Miss Irene, hay Madame, hơn, trở về từ chuyến đi của cô ta đến 7 giờ. Chúng ta phải đến Briony Lodge để gặp cô ta." "Tôi phải quan sát bạn, vì tôi sẽ là người thấy bạn." "стин." "Hãy đưa cái gì vào phòng tôi cho bạn khi tôi nói tay ra - như vậy - và lúc đó, bạn sẽ kêu lên tội phạm. Bạn có phần theo tôi?" "Toàn bộ." "Nó không phải là điều gì rấtfleormidable," anh ta nói, lấy một cuộn roll hình than từ túi quần của mình. "Nó là một quả thanh gỗ thường, có khả năng tự bắn, được thiết kế để tự sáng lên tại cả hai đầu để làm cho nó tự sáng lên. Nhiệm vụ của bạn là giới hạn ở đó. Lúc bạn kêu lên tội phạm, nó sẽ được thừa nhận bởi rất nhiều người. Bạn có thể đi đến cùng đầu

con đường này và tôi sẽ đoàn tụ với bạn trong 10 phút. Tôi hi vọng rằng tôi đã làm rõ được vấn đề?" "Tôi chỉ phải ở lại trung lập, đến gần cửa sổ, quan sát bạn, và lúc tín hiệu, tôi sẽ đưa cái gì vào, sau đó kêu lên tội phạm và chờ bạn tại góc con đường này." "Tới xác định." "Như vậy bạn có thể hoàn toàn tin tưởng tôi." "Điều này rất hay. Tôi nghĩ, có thể, đã đến lúc tôi chuẩn bị cho vai trò mới của mình." Anh ta biến mất vào phòng ngủ và quay lại sau một vài phút trong vai một người clergymen Nonconformist dịu dàng và đơn giản. Mũ rộng đen, quần rộng, dây trắng, nụ cười an ủi và tổng thể dạng peering and benevolent curiosity của anh ta những gì chỉ có thể sánh được với John Hare. Đó không chỉ là anh ta thay đổi trang phục. Tiếp, cách biểu hiện, cách cư xử, thậm chí cả tâm hồn của anh ta cũng thay đổi khi anh ta mặc một vai trò mới. Kịch viện mất một diễn viên xuất sắc, ngay cả khoa học cũng mất một lý tính nhạy như vậy khi anh ta trở thành chuyên gia về tội phạm. Đó là 1/4 giờ 6 chiều chúng ta rời Baker Street, và nó vẫn còn thiếu 10 phút để đến giờ khi chúng ta tìm thấy mình trong Serpentine Avenue. Đứng đó đã trở thành tối, và đèn lamp đang được đình lễ vừa mới được đun khi chúng ta đi lại trước nhà Briony Lodge, chờ đến lúc người chiếm hữu đến. Nhà này giống như tôi đã hình dung nó từ mô tả ngắn gọn của Sherlock Holmes, nhưng khu vực này dường như kém bí mật hơn tôi mong đợi. Ngược lại, khu vực này tương đối sôi động. Có một nhóm người mặc kẻ khó khăn ngồi và cười trong một góc, một người tiện hộ có bánh xe của mình, hai người bảo vệ flirting với một cô gái y tá, và một số người đeo học uyên áo ngồi ngực con đường với cigar trong miệng. "You see," Holmes said as we walked to and fro in front of the house, "this marriage rather simplifies matters. The photograph becomes a double-edged weapon now. The chances are that she would be as averse to its being seen by Mr. Godfrey Norton, as our client is to its coming to the eyes of his princess. Now the question is, Where are we to find the photograph?" "Where, indeed?" "It is most unlikely that she carries it about with her. It is cabinet size. Too large for easy concealment about a woman's dress. She knows that the King is capable of having her..."

"Chúng ta đã có hai nỗ lực để hại. Chúng ta có thể kết luận rằng cô ấy không mang nó đi cùng với cô ấy." "Vây, đâu?" "Cả hai lãnh thổ này đều có thể. Nhưng tôi nghi ngờ cả hai. Phụ nữ tự nhiên là những người bí mật, họ thích làm điều bí mật của chính mình. Vì sao cô ấy lại giao nó cho người khác? Cô ấy có thể tin tưởng vào cách bảo quản của mình, nhưng cô ấy không thể biết có thể có thể mạnh gián tiếp hay chính trị nào được áp dụng vào một người kinh doanh. Ngoài ra, hãy nhớ rằng cô ấy đã quyết định sử dụng nó trong vài ngày. Nó phải là nơi cô ấy có thể lấy ngay được. Nó phải ở trong nhà của cô ấy." "Chạy hộ tổng đã hai lần." "Tốt tẻ! Họ không biết cách tìm." "Chạy hộ tổng đã hai lần." "Tới xác định." "Tôi sẽ không tìm." "What then?" "Tôi sẽ khiến cô ấy cho tôi xem." "Chẳng phải cô ấy sẽ từ chối." "Chẳng phải cô ấy có thể. Nhưng tôi nghe thấy rung của bánh xe. Đó là xe của cô ấy. Bây giờ hãy thực hiện các mệnh lệnh của tôi." Khi anh ta nói, ánh sáng của đèn xe kéo vòng quanh ngã đường. Đó là một cỗ xe nhỏ sành sỏi, cán lên trước cổng của Briony Lodge. Khi nó dừng, một trong những người nằm ngời ở góc phóng lên để mở cổng, hy vọng kiếm một đồng xu, nhưng được elbowed với một người khác, người đã chạy xuống cùng mục đích. Một sự tranh cãi giận dữ bùng nổ, được tăng thêm bởi hai người bảo vệ, người ta đứng về một trong những người trợ, và người tiện hộ, người nhất quyết về phía người còn lại. Một đòn đánh, và trong một giây, chiếc nón của cô, người đã bỏ xe, trở thành trung tâm của một nhóm nhỏ các người đàn ông đồ mật, đảNào nhau với những đòn đánh bạo lực bằng tay và đũa. Holmes phóng sang đám đông để bảo vệ cô gái; nhưng khi anh ta đến gần cô, anh ta lại screaming và rớt xuống đất, với máu chảy khắp mặt. Tại sự rớt của anh ta, hai người bảo vệ chạy xuống một hướng, và người trợ chạy xuống hướng khác, trong khi một số người mặc áo mới sang dự, người đã quan sát trận đấu mà không tham gia, tập trung quanh cô gái và giúp đỡ người bị thương. Irene Adler, như tôi vẫn sẽ gọi cô, đã chạy lên các bậc thang; nhưng cô đứng ở trên với hình dạng tuyệt vời của cô quan sát trở lại đường phố. "Ngườiigentleman này bị thương nặng đâu?" cô ta hỏi. "Anh ta đã chết," các giọng nói hôm cùng nhau. "Không, không, anh ta

còn sở hữu trong mình!" hét một giọng khác. "Nhưng anh ta sẽ chết trước khi họ đưa anh ta đến bệnh viện." "Anh ta là một người dũng cảm," một phụ nữ nói. "Nếu không có anh ta, họ sẽ giành lấy ví và đồng hồ của cô. Họ là một băng nhóm, và một băng nhóm tàn bạo nữa. Ah, anh ta đang thở now."

Tôi đã không thể nằm trên đường. Chúng ta có thể đưa ông vào, ba m?" - "Dạ, mời ông vào phòng ngồi. Có một giường sofa êm ái. Đi theo chiều này, xin!" idlo. Màn người tôi được chuyển vào Briony Lodge và trải thảm ra trong phòng chính, khi tôi vẫn quan sát các thủ tục từ vị trí của mình bên cửa sổ. Cánh đèn đèn đã được đốt, nhưng màn chắn chưa được kéo xuống, khiến tôi có thể seeing Holmes như ông nằm trên một ghế. Tôi không biết liệu tại thời điểm đó ông Holmes có tốt hay xấu vì vai trò ông đang hành động, nhưng tôi biết rằng tôi chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ hơn kể từ khi tôi thấy cái bé đẹp đó chống lại người tôi đang kết chặt, hoặc sự khéo léo và thiện cảm với những gì cô ta chăm sóc người đàn ông bị thương. Tuy nhiên, điều này cũng sẽ là betrayal đen tối nhất đối với Holmes nếu tôi draw lại vai trò ông đã giao cho tôi. Tôi cứng rể lòng và lấy rocket thuốc từ dưới áo rắm. Sau cùng, tôi nghĩ, chúng ta không hại cô ta. Chúng ta chỉ ngăn cô ta khỏi gây hại cho người khác. Holmes đã ngồi dậy trên ghế, tôi thấy ông cử động như một người cần không khí. Một người hầu nữ dashing qua và mở rộng cửa sổ. Tức khắc đó tôi thấy ông nâng tay và tại tín hiệu, tôi ném rocket thuốc vào phòng với một tiếng "Lửa!" Tiếng này chỉ vừa khỏi miệng tôi thì cả đám những người nhìn thấy, từ người có văn hóa đến người không có văn hóa - gentlemen, ostlers, và servant-maids - cùng hét lên "Lửa!". Sương mù che mờ phòng và thoát ra ngoài cửa sổ mở rộng. Tôi kịp nhìn thấy những người chạy ngựa và trong giây phút sau, tiếng của Holmes từ trong phòng đảm bảo rằng đó là một đám cháy sai. Rời khỏi đám hỗn loạn, tôi đi đến một góc của con đường và sau 10 phút, tôi khuyên sẽ có được người bạn của tôi, và đào thoát khỏi vị trí gây họa. Ông ấy đi nhanh và im lặng trong vài phút cho đến khi chúng đã đi xuống một con đường yên tĩnh nào đó dẫn đến Edgware Road. "Anh làm rất tốt, bác sĩ," ông ta bình luận. "Không có gì có thể tốt hơn. Tốt." "Anh có tấm ảnh hay không?" "Tôi biết vị trí của nó." "Và cách anh tìm ra?" "Cô ta hiển thị cho tôi, như tôi đã bảo anh lí giải rằng cô ta sẽ." "Anh vẫn không hiểu." "Tôi không muốn làm bí mật," ông ta cười. "Vấn đề rất đơn giản. Bạn đương nhiên đã thấy rằng có tất cả người trên con đường là đồng phạm. Chúng đều tham gia vào buổi tối." "Anh đoán đúng vậy." "Then, khi cơn bão nổi lên, tôi có một ít sơn đỏ ẩm trong tay. Tôi đưa đến, ngã xuống, vê tay mặt, và trở thành một cảnh tượng đáng thương. Đây là một kĩ thuật cũ." "Cũng tôi có thể đoán." "Then họ mang tôi vào. Cô ta buộc phải có tôi. Theo những gì khác cô ta có thể làm? Và vào phòng ngồi của cô, này là phòng ngồi mà tôi nghi ngờ. Nó nằm giữa phòng ngồi đó và phòng của cô..."

Tôi quyết định xem cô ta sẽ đi đâu. Họ nằm tôi trên một ghế, tôi cử động cho không khí, họ phải mở cửa sổ. và bạn có thể thấy của tôi. "Cách đó giúp ích gì cho anh?" "Chính là điều rất quan trọng. Khi một người phụ nữ nghĩ rằng nhà của cô đang bốc cháy, trực giác của cô sẽ thúc đẩy cô muốn chạy đến cái gì cô đặc biệt ghét nhất. Đây là một cảm xúc hoàn toàn lỗi cuốn, và tôi đã lợi dụng điều này nhiều lần. Trong vụ scandal đổi chỗ người Darlington, tôi đã lợi dụng điều này, và cũng trong vụ Arnsworth Castle. Một người phụ nữ đã kết hôn sẽ grab vào đứa trẻ của cô; một người phụ nữ độc thân sẽ kéo về hộp valuables. Còn hôm nay, rõ ràng là cô ta không có điều gì quý hơn chúng ta đang sớm tìm. Cô sẽ chạy để đảm bảo nó. Đáp ứng của lửa được làm rất tốt. Sương mù và tiếng hét là đủ để rung động niềm tin thép. Cô ta đã đáp ứng rất đẹp. Ảnh được đặt trong một khoang sau một panel trượt ngay trên mặt đề người hứng tin. Cô ta đã đến trong một giây, và tôi đã thấy nó trong giây lát khi cô ta nửa ngửa nó ra. Khi tôi hét lên rằng đó là một đám cháy sai, cô ta đã đặt nó trở lại, nhìn vào rocket, chạy ra khỏi phòng, và tôi đã không thấy cô ta kể từ đó. Tôi đứng dậy, và sau khi tántoplodoi, tôi đào thoát khỏi nhà. Tôi khoái khoan xem xét có nên cố gắng đảm bảo ảnh tại thời điểm đó hay không; nhưng thượng sự đã vào trong, và như ông ta đang quan sát tôi nghiêm khắc, có vẻ an toàn hơn là chờ. Một chút quá khích có thể hủy diệt mọi thứ." "Và giờ

sao?" tôi hỏi. "Quá trình của chúng ta đã gần kết thúc. Tôi sẽ đến thăm Vua Bohemia mai và cùng với anh nếu anh muốn đến với chúng ta. Chúng ta sẽ được đưa vào phòng ngồi để đợi cô ta; tuy nhiên, có thể khi cô ta đến, cô ta sẽ không tìm thấy chúng ta hoặc ảnh. Có thể rằng nó sẽ là một niềm vinh quang cho vị thượng hoàng để giao nó cho ông có thể. Và anh sẽ đến khi nào?" "Tại 8 giờ sáng mai. Cô ta sẽ không dậy, vì chúng ta sẽ có một vùng lãnh thổ rộng rãi. Ngoài ra, chúng ta phải là người đầu tiên, vì cuộc hôn nhân này có thể có nghĩa là một sự thay đổi toàn diện trong cuộc sống và thói quen của cô ta. Tôi phải ngay lập tức nhấn tin cho vị thượng hoàng." Chúng tôi đã đến Baker Street và đã dừng lại ở cổng. Ông ta đang tìm khóa trong túi của mình khi một người đi ngang qua nói: "Tạm biệt, Mister Sherlock Holmes." Có một số người trên đường, nhưng chào hỏi seemed đến từ một thiếu niên mảnh xéo wore an ulster đã đi qua nhanh chóng. "Tôi nhớ tiếng ấy đã nói," said Holmes, nhìn vào con đường tối sáng. "Bây giờ, tôi wondering ai đã có thể là." III. Tôi ngủ tại Baker Street đêm qua và chúng ta đã dùng bữa ăn sáng với bánh mì và cà phê sáng mai khi vị thượng hoàng Bohemia đột nhập vào phòng. "Anh đã wirklich có được nó!" ông ta khóc, nắm lấy Sherlock Holmes bởi hai tay và nhìn chăm chăm vào mặt ông ta. "Chưa."

"Mà anh có hy vọng?" "Có hy vọng." "Vây, đến đây. Tôi đang hết patience để rời đi." "Chúng ta phải có một taxi." "Không, brougham của tôi đang chờ." "Vây đó sẽ đơn giản hóa vấn đề." Chúng ta xuống xe và lại đi về Briony Lodge. "Irene Adler đã kết hôn," bình luận Holmes. "Kết hôn! When?" "Yesterday." "Còn thế nào?" "S đối với một luật sư Anh tên Norton." "Còn thế nào nhưng cô ấy không thể yêu ông." "Tôi có hy vọng rằng cô ấy yêu." "Và tại sao có hy vọng?" "Bởi vì nó sẽ giúp Đế quốc của Ngài tránh khỏi giang trời tương lai. Nếu cô ấy yêu chồng, cô ấy không yêu Ngài. Nếu cô ấy không yêu Ngài, không có lý do nào để cô ấy can thiệp vào kế hoạch của Ngài." "Là sự thật. Nhưng—Vây, tôi muốn cô ấy đã là người của tôi! Cô ấy sẽ khiến một hoàng hậu!" Ngài relapsed vào một chỗ im lặng buồn, và không được xung đột cho đến khi chúng ta đến Serpentine Avenue. Cửa của Briony Lodge đã mở, và một người đàn bà già đứng trên cửa ngõ. Cô ấy quan sát chúng ta với một mắt sần căng khi chúng ta bước xuống brougham. "Mr. Sherlock Holmes, tôi nghĩ?" "Tôi là Mr. Holmes," người tôi trả lời, nhìn cô ấy với một nhìn thắc mắc và hơi kinh ngạc. "Thật! Mụ tôi đã nói rằng anh rất có thể đến. Mụ tôi đi sớm mai với chồng của cô ấy bằng chuyến tàu 5:15 từ Charing Cross đến Pháp." "What!" Sherlock Holmes lăm lăm, trắng với chán nản và kinh ngạc. "Bạn có nghĩa là cô ấy đã rời Anh?" "Muốn cũ không quay trở về." "Và giấy tờ?" King khò khè hét. "Tất cả đã mất." "Chúng ta sẽ tạm." Anh đẩy người hầu nữ ra và chạy vào phòng khách, được theo sau bởi King và tôi. Nội thất phòng khách bị phân tán khắp nơi, với giá sách tháo dỡ và kệ sách mở, như thể đàn bà đã gấp rút lục đục chúng trước khi bay. Holmes lao vào tay vị, tắt một chút tuột lùi, đẩy tay vào trong, và...

Holmes rút ra một bức ảnh và một bức thư. Bức ảnh là bức ảnh của Irene Adler herself trong trang phục tối, bức thư được ghi chú "Sherlock Holmes, Esq. To be left till called for". Mọi người tôi xem bức thư cùng nhau. Bức thư được ghi chú vào nửa đêm của đêm trước và viết như sau: ƯỚNH ĐÔI TÔI RỒ! THUYẾT TÂM, TÀI MỆ, Anh thực sự đã làm rất tốt. Anh đã khiến tôi hoàn toàn tin tưởng. Cho đến sau khi có báo động về hỏa hoạn, tôi không nghi ngờ gì. Nhưng khi tôi tìm thấy mình đã tự bại, tôi bắt đầu nghĩ. Tôi đã được cảnh báo về anh nhiều tháng trước. Tôi đã được□□□ rằng nếu chúa ngài sử dụng một đại diện, nó sẽ certainly là anh. Và địa chỉ của anh đã được nói cho tôi biết. Tuy nhiên, với tất cả những gì, anh đã khiến tôi phát lộ những gì anh cần biết. Even sau khi tôi trở nên nghi ngờ, tôi vẫn tìm thấy khó khăn để ý evil sau một người đàn ông già và êm. Nhưng, anh biết rằng tôi đã được huấn luyện như một nữ diễn viên bản thân tôi. Áo nam không phải là điều mới đối với tôi. Tôi đã lợi dụng tự do nó mang lại. Tôi đã gửi John, người lái xe, để quan sát anh, chạy lên cầu thang, về vào áo mình, và xuống chỉ sau khi anh đi. Vây, tôi đã theo anh đến cổng, và vậy đã đủ chắc chắn rằng tôi thực sự là đối tượng của sự quan tâm của người hùng Mr. Sherlock Holmes. Sau đó, Tôi, hơi bất tử, yêu cầu anh già tốt, và khởi hành đến Temple để xem chồng

của tôi. Chúng hai đều nghĩ rằng điều hay nhất là chạy trốn, khi bị theo đuổi bởi một kẻ thù hùng mạnh như vậy; vậy, anh sẽ tìm thấy vườn ruồi trống khi anh đến thăm mai. Về bức ảnh, người được ủy thác có thể an tâm. Tôi yêu và được yêu bởi một người đàn ông tốt hơn anh. Chúa ngài có thể làm gì đó, không có trở ngại từ một người đàn ông đã được ngài cruel wrong. Tôi giữ nó chỉ cho mục đích an toàn và để □ việc tôi khỏi bất kỳ những bước nào ngài có thể thực hiện trong tương lai. Tôi để lại một bức ảnh mà ngài có thể quan tâm; và tôi còn lại, Yêu mến, IRENE NORTON, née ADLER. "Ồ, một nữ! Một nữ! Cried the King of Bohemia, sau khi chúng ta đã đọc xong bức thư thả. "Tôi đã nói với anh cách nhanh và quyết định của cô ấy? Cô ấy sẽ không làm được một hoàng hậu? Là một kiếp, cô ấy không phải trên cùng cấp của tôi?" "Từ everything i có thể thấy về người đàn bà, cô ấy rõ ràng là trên một đấng khác với Ngài,"said Holmes lạnh. "Tôi hơi sorry rằng tôi không thể mang lại công việc của Ngài đến một kết quả hơn." "On the contrary, my dear sir,"cried the King; "nothing could be more successful. Tôi biết rằng lời của cô ấy là bất khả vi phạm. Bức ảnh hiện tại là an toàn như if it were in the fire." "Anh hạnh phúc khi nghe Ngài nói vậy." "Anh có thể làm gì để đáp ơn tôi." "Anh có thể nói." "Then, my dear sir, I have but to name it." "This photograph!" The King gazed at him in amazement